

een dronkaard op stap en dat naar een tietambar, zeker. Neen, dank u."

Santal schudde een sigaret uit haar pakje en bood er Paul een aan.

"Nee, *merci*. Ik rook geen filters. Dat weet je toch?"

Santal vuurde op en vervolgde met een theatrale zucht: "Stel dat ik wel met hem was meegegaan. Hij had mij ook kunnen vermoorden."

Ze haalde een lange duimnagel langs haar keel om haar woorden kracht bij te zetten, maar had dat net zo goed kunnen laten, want Paul keek de andere kant op, om niet in lachen uit te barsten. Santals soapoperamelodrama werd hem te veel.

Er klonk geen muziek meer. Santal stond op van haar kruk en stak een andere cd op. Paul las 'Femi Kuti' van het hoesje en al gauw klonk een Afrikaanse, met flardjes jazz doorspekte deun. Hij voelde zijn maag krimpen. Hij had een grondige hekel aan wereldmuziek en een even grote hekel aan mensen die er hoog mee opliepen. Alsof niet alle muziek ooit gecomponeerd wereldmuziek is. *It's square to be hip*, dacht Paul bij zichzelf. Zelf hield hij het bij rockmuziek, stevig en recht voor de raap. Hij trachtte zijn acute maagklachten te verhelpen door zijn pint leeg te drinken. Quasi onmiddellijk werd hem een verse voorgezet.

Na een eerste slokje zei hij ietwat aarzelend: "Maar als uw Wilfried die vrouw op zondag heeft vermoord? Hoe kan hij dan maandag in Den Botaniek zitten?"

"Die vrouw lag maandagavond nog steeds in zijn slaapkamer. Zo'n sloor van het stationskwartier."

"Toch een vreemde historie, hè Santal, en hoe weet gij dat allemaal?"

"Omdat het in de gazet stond van eigens," zei Santal met aplomb.

Paul las geen kranten. Kranten geven enkel een illusie van informatie, maar zwijgen in alle talen over wat werkelijk belangrijk is. Dat wist hij al langer.

Santal nipte even van haar glas Malibu.

“Waarom drinken trutten altijd Malibu,” ging het door Pauls brein.

“Dus hebben de flikken, als ik het goed begrijp, uw Wilfried maar na maandagavond opgepakt?”

“Ja en nee. De flikken hebben hem niet opgepakt. Wilfried heeft zichzelf zo’n beetje verraden. Hij is bij de Rijkswacht binnengelopen om te melden dat hij met een groot probleem zat: er lag namelijk een dood vrouwmens in zijn slaapkamer en hij wist begot niet hoe ze daar was terechtgekomen. Na enkele vragen van de flikken is hij doorgeslagen. Eerst in de *menotten* en dan in het *cachot*.”

“Wat een lompe ezel,” lachte Paul.

“Ja, lach maar! Maar ik ben er toch niet goed van. Stel dat jij zelf, zonder het te weten, op café zit met een psychopathische moordenaar...”

“Weinig kans op,” verzuchtte Paul. “Wanneer ik op café ga, zit ik meestal alleen, gelijk nu, te luisteren naar een of andere zottin met een idioot verhaal.”

Hij goot nog een hoeveelheid bier binnen en bedacht plots dat hij nog niet had gerookt sinds hij kwam binnenstappen. Hij rolde een Van Nelle, stak op, inhaleerde diep en blies een zware rookwolk in Santals gezicht.

“Zal het gaan, vent, met uw stinktabak,” verweerde ze zich, handen wapperend om de rook weg te drijven.

“Altijd klagen. Werk liever nog een beetje en tap me er nog een,” zei Paul.

Hij dronk het restje en gaf het glas over aan Santal.

Bier, goede tabak en een wijf om tegen te leuteren. Meer heeft een mens niet nodig op een saaie avond, meende Paul. Hij keek nog eens goed naar Santal en paste zijn stelling aan naar: bier, tabak en een mooie juffrouw. Maar een gegeven paard mag men nooit in de muil kijken, hield hij zichzelf voor, en al zeker niet aan de adem ruiken.

“Weet ge,” hervatte Paul, rook blazend, “die Wilfried van u is echt een ezel.”

“Een ezel?”

“Maar van eigens dat. Hij pleegt een moord. Geen mens die iets weet en die sukkel gaat zelf naar de flikken in plaats van die madam in duizend stukken te snijden en stukje per stukje in de Leie te kieperen. Dan hadden de vissen er ook wat aan gehad.”

Santal keek hem vernietigend aan.

“Sta niet zo melig te kijken. Het is toch zo. En dan, wat was het? Drieënzeventig messteken?

“Schaarsteken,” verbeterde Santal.

“*Whatever*,” Paul deed zijn pint nog eens geweld aan en zei: “Het is een amateur. Alsof een stuk of vijf niet genoeg zijn.”

“Voor jou is het allemaal grappig, zeveraar. Ik had wel zijn volgende slachtoffer kunnen zijn.” Santal draaide zich met een ruk om en stortte zich kwaad op de afwas.

“De mensheid presenteert zich in al zijn misvormingen, Santal. Het vult mijn hoofd met sombere ideeën,” sprak Paul stil, tot niemand in het bijzonder.

Op dat ogenblik ging de deur van het café open en kwam een vrouw alleen binnen.

“Hey Becky,” begroette Santal ook haar iets te enthousiast.

Becky nam plaats aan de bar, een stoel verwijderd van Paul, en bestelde een Malibu. Hij had meteen een hekel aan de nieuwe gast en achtte haar geen blik waardig. Santal vroeg Becky of ze het al gehoord had van Wilfried. Becky knikte en zei dat ze het in de krant had gelezen en nooit had gedacht dat Wilfried tot zo iets in staat was. Paul trok zich de rest van hun gesprek niet aan en concentreerde zich op zijn bier.

Na een tijdje werd het, op de muziek na, stil. Geen van de drie had nog iets te zeggen. Paul voelde Becky's blik een gat in zijn rug branden. Hij draaide even zijn hoofd en keek haar voor het eerst aan.

Shit, dacht hij, een mollige troela in een midlifecrisis. Net waar ik op zat te wachten.

Becky leek hem een vrouw die met een rotsnelheid naar de vijftig snelde en dat via allerlei, in advertenties sterk aangeprezen,